

OSTRES

Un relat de: [Ravegal](#)

OSTRES

Quina tarda, mare meva! Abans d'ahir al vespre vaig anar a ballar a "La Paloma". Mira que hi havia dones però quan la vaig veure vaig quedar-ne encaterinat. Aquella mirada profunda d'ulls de color mar, aquell somriure murri i aquell cos de guitarra, renoi, quina dona! Vam ballar tota la tarda, tant era que fos tango, pasdoble, bolero o txa-txa-txa i entre giravolt i giravolt, refregada. Després, de bracet i a pas de passeig, anant cap a la parada de l'autobús, la vaig convidar a dinar a "Les set Portes" i que, tot dinant, pensàriem alguna cosa per fer a la tarda. Abans que pugés a l'autobús ens vam fer un petó als llavis, d'aquells senzills, però la imaginació ja se'm va posar en marxa.

El dinar va anar molt bé i m'ho vaig fer venir a tomb per que, amb l'excusa que feia molta calor, em convidés a casa seva a prendre un altre cafè, tot i que quan hi vam arribar, vaig notar que ho tenia tot previst i apunt. Mira la ella.

Després del cafè, havíem de dissimular una mica, la primera vegada, no queda bé anar directament al gra.

Quatre magarrufes al sofà, quatre refregades i xino-xano cap el llit, a pecar. I vinga, tota la tarda i fins ben entrada la nit. Si es veritat que el que vam fer és pecat, en vam fer un de molt gros, i llarg. No pot ser que qui es va empescar una cosa tant plaent, la natura, Déu o el moro Muza, tant se val, després digués que es pecat, només per fastiguejar. Luxúria? Un luxe és el que és! El refrec dels cossos, les llengües recargolant-se, els dits manyacs i llefiscosos, petons, abraçades, ara entra ara surt, grunys, xiscles i gemecs. Com pot ser pecat?

Bé, s'ha d'explicar tot, no vull fer el fatxenda. Els anys no perdonen i no sóc precisament jove. Vaig ser previsor, a l'hora de dinar me'n vaig prendre dotze. No pastilles d'aquelles que corren ara, no, això fa pobre. Com que havia sentit a dir que les ostres son afrodisíacues me'n vaig cruspir una dotzena. I es va notar. Van anar bé tota la tarda, tot i que tres van fallar.